

Prille SRC perikelen

R.M. Backus

Als de KNMG in 1932 besluit tot de oprichting van de Specialisten Registratie Commissie (SRC) en deze in 1933 in werking treedt, wordt de KNO-arts L.H.F.

Breedveldt uit Den Haag de vertegenwoordiger voor de KNO-vereniging in de SRC.

Vastgesteld wordt, dat degenen die vóór de datum van 1 juli 1931 als specialist werkzaam zijn zonder meer in het specialistenregister zullen worden ingeschreven. Dit blijken 1147 specialisten te zijn. Elke aanvraag wordt beoordeeld door vier commissieleden waaronder de vertegenwoordiger uit het betreffende vakgebied.

Opleiding seis en waren er nog niet en het was zeker niet eenvoudig de aanvragen tot registratie te beoordelen. Menig, reeds jaren praktizerend arts was autodidact met betrekking tot een bepaald specialisme.

Men proclameerde zich tot specialist en effectueerde dat met het slaan van een bordje in de voortuin en het briefhoofd op het receptpapier. Veel internisten lieten zich inschrijven als 'Specialist in Radiologie en Electrologie'; een deel van hen had de doorlichtkast immers thuis in het kabinetje staan. Ook kwamen er verzoeken van collegae, die hun vrouw, die ook arts was, graag zagen ingeschreven als kinderarts aangezien "... zij goed met kinderen kan omgaan, de kindergeneeskunde haar belangstelling heeft, ze al jaren in de praktijk meewerkt en de consulten bij kinderen voor haar rekening neemt..."

Bij de KNO-registraties waren er eveneens curieuze voorvallen.

Eén, reeds geregistreerde collega schreef een brief

naar de SRC met het verzoek zijn zoon als KNO-arts in te schrijven. Zijn zoon was echter nog maar 8 maanden assistent bij Burger in Amsterdam en verder was hij twee jaar assistent op een heelkundige polikliniek geweest. Het verzoek tot inschrijving is aanvankelijk geweigerd, omdat Breedveldt de KNOopleiding toch wat te mager vond. Zoonlief heeft later de opleiding te Leiden voltooid.

Een andere KNO-arts, net terug uit Paramaribo, wilde zich in Utrecht vestigen en zich laten registreren als KNO-arts en oogarts, een voor die tijd geen ongebruikelijke combinatie. Voor KNO-heelkunde konden diverse documenten overlegd worden met betrekking tot de gevolgde opleiding, maar als oogarts was de man volledig autodidact.

Breedveldt schreef een begeleidende brief als commentaar:

'... dat de inschrijving als oogarts toch moeilijk kan worden toegestaan op basis van een brief, waarin de manager van een polikliniek in Suriname verklaart, dat betrokkene tot volle tevredenheid enkele jaren tevens de oogheelkundige polikliniek heeft gerund...'

Pas na de oorlog in 1946 worden er duidelijke regels geformuleerd aan welke eisen de opleiding en opleidingsplaatsen moeten voldoen.

Bron:

- SRC-archief, Utrecht

- dr. L.P.H.J. de Vink: 'Het ontstaan en de geschiedenis van de Specialisten Registratie Commissie'.

Utrecht, 1982.